

גנזי המלך

ארבע נספות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

341

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וַאֲתָה תְצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כְּתִית לַמָּאֹר"

"נֵר ה' נִשְׁמַת אֶדָם"

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

יודע מה שפועל בשבעים ושמונים שנות חייו, אם היה יודע פשר תואר אדם שעליו וערכן של עשיית מעשי המצוות בהיותו נושא תואר אדם, כי אז היה מתרומם עד למעלה.

החסרון שבעטיים אנו מתרשלים בדקדוק המצוות ונופלים מהמדרגה שהיינו ראויים לעמוד בה, כי אין אנו מכירים בערך מעשינו. אנו רואים את עצמנו רק כחפצא של גשמיות הזקוק לעבודה, אכילה ושתיה ואפילו כשלומדים ועושים מעשים טובים אין זה בהכרח שיש בזה אור, אין מבינים אשר החיים הם הקשר שבין הקב"ה אל האדם. הקב"ה אומר לו; "יש בך נר המאיר, היא נשמתך".

ואם הנך חש בחשך ורוב הזמן הוא צער ועגמת נפש, זה בא מפני שרוב זמנו הינו טרף למידותיו; 'הקנאה התאוה והכבוד המוציאין אותו מן העולם' (אבות פ"ד) ומשום כך הוא שרוי תדיר בלא שמחה וגם כאשר מקבל לפעמים קורת רוח חיצונית, אין זה אלא לרגע כי מיד הוא עובר, כי 'מי שיש לו מנה רוצה מאתים', כאותו

המשך בעמ' 2 <<<

נר האדם. מעשה המצוה הוא נר, כאשר באים להגביר את יצר הטוב, על יצר הרע, זקוקים לאור התורה.

עלינו לרומם את האדם ולהעמידו כפי שהוא נראה כביכול בעיני הקב"ה, שהרי אחת החולשות הגדולות ביותר אצלנו, היא העדר הידיעה על גדלות כחות האדם, אם אדם היה יודע כחן של מעשיו, אם היה

'אמר הקב"ה'; "נרי בידך ונרך בידי, אם שמרת שלי, אשמור שלך". (ילקוט 'תהלים' יז) ואיזו נרו של הקב"ה? זו תורה. שנאמר; "כִּי נֵר מְצָנָה נְתוּקָה אֹר" (משלי' ו כג), כל מי שעושה מצוה, כאילו מדליק נר לפני הקב"ה ומחיה נפשו שנקראת נר, שנאמר; "נֵר ה' נִשְׁמַת אֶדָם" (משלי' כז). ומהו "נְתוּקָה אֹר"? אלא הרבה פעמים שאדם מחבב בלבו לעשות מצוה ויצר הרע שבתוכו אומר; "מה לך לעשות מצוה ומחסר את נכסך, עד שאתה נותן לאחרים תן לבניך". ויצר טוב אומר לו; "תן למצוה". ראה מה כתיב; "כִּי נֵר מְצָנָה", מה הנר הזה כשהוא דולק אפילו אלף אלפים קרוינין מדליקין הימנו אור במקומו, כך כל מי שיתן למצוה אינו מחסר את נכסיו, לכך נאמר; "כִּי נֵר מְצָנָה נְתוּקָה אֹר" ('שמו"ר' לו).

הנה נאמרו כאן כמה ענינים; ענין ראשון קיומם של שני נרות, נר של הקב"ה ונר של אדם. נרו של הקב"ה, הוא תורה ומצוות. של האדם, היא הנשמה. על ידי שמירת נרו של הקב"ה שומר הקב"ה את

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בלוד

שכור העליו בשעת שכרותו ולאחר שפג יינו צועק; "מה עשיתי?" מילא את רצונו באיזה תאוה, או כבוד, חוזר ומתבונן ומוצא את עצמו בתוך תמונה של חרבן. אלה הם שרשי חולשתנו הן בבין אדם למקום והן בבין אדם לחברו. השמחה היא בהנאה גשמית שבאכילה וכדומה, טפשות היא אשר אדם בר דעת יהא מרוצה מאיזה התגשמות, שאפילו החכמה בפני עצמה שוללת זאת, שהרי על פי שכל עליו לשאוף לנצל כל עשרים וארבע שעותיו לתורה ומצוות וכל צרכי הגוף כאכילה שתיה ושינה, אינם אלא מפני שאנו מורכבים מגוף שזקוק להם.

זה שלהוט אחר תאות האכילה, אם היה מתבונן פעם אחרי מה הוא רץ, בושה וכלימה תאחזו שהוא שקוע ברדיפה אחרי דבר, שלאחר כמה שעות אין לך דבר מאוס מזה, את חרפתו לא יוכל לישא כאשר יזכור כמה נתפס לתאות האכילה, שהיה מוכן להקריב לזה את כחו ואת כספו כדי לרצות אותו כח תאוה של רגע, או זה אשר משקיע את כל ראשו כיצד להתעשר ומה יעשה בכסף כשיהיה בידו? בית יותר נאה ומרכבה יותר נאה ומה יתנו לו אלה? מעט כבוד, שבפניו יכבדוהו ומאחוריו ילעגו לו, כמה טפשית היא מחשבה זו!

אמנם כיצד יורד אדם לשפל כזה? והרי הוא בר דעת וכל שאר צרכיו הוא מכלכל על פי שכל, אין זה אלא מפני שלא השכיל לקלוט אשר הנשמה שבו הוא נר המאיר, מי קשור עמו, מי בנוי יחד עם גופו, בצירוף מה נבלל ונילוש, הלא היא **"נר ה' נשמת אדם"**, האור של הקב"ה שרוי באדם.

כדי לעורר ולשמור אותו נר, כדי שילך האדם לאורו של הנר קיים דרך אחד, אותו מגלה לנו המדרש בשמו של הקב"ה; **"אמר הקב"ה לאדם; "נרי בידך ונרך בידך, אם שמרת שלי אשמור שלך"**. התורה והמצוות הם המעוררים את האור של חלק הנשמה, אם אינך חפץ להיות שרוי בחשך עולם הזה, להיות כגוף מגושם ובהמי המחשיך את חייך, האר את עצמך בנשמתך, רצונך שנשמתך תזריח עליך את אורה, הבא לה תורה ומצוות ואז תאיר עליך לראות את עצמך לפי ערכך.

כל עוד שאין הנשמה מפיצה עליך את אורה, אין אתה יודע מי אתה! דומה הדבר למי שנכנס לחדרו החשוך ומצא אדם מיסב על מטתו, עמד וגער בו בקולי קולות עד שהקיצו ולא נחה דעתו עד שפגע בו והכה אותו, לפתע הועלה אור בחדר והנה גאון הדור לפניו אשר בא לבקר והיסב עצמו אל המטה, היוכל לסלוח לעצמו? הימצא

קבר להטמין בו את עצמו? כאשר אורה של הנשמה זורחת בתוקפה, אז תתחיל לראות את ערכך.

מי שזכה לזריחת אורה של הנשמה, רואה את ערכו של כל בעל נשמה, גם בחברו הוא רואה את הנשמה הקדושה שבו ואת צלם ה' שעליו, כמה אימה וחרדה תפול עליו לכשיוכח במי פגע, פגע באדם שיש בו נשמה קדושה, העדר זריחת האור משיאו לראות עצמו מגושם וממילא גם את הזולת כן, על ידי תורה ומצוות מקבל האדם כבוד לנשמתו, ממילא גם לנשמתו של הזולת.

מעשי המצוות הם מאירים את הגוף באור הרוחני שבו ועיין או"ח סי' ג' סעיף י' ובמ"ב שם, בענין הכבוד שצריך לנהוג באצבע שכורכין עליו את רצועת התפלין והלא אין האצבע מקום התפלין, אלא הרצועות וגם מקום הנחת הרצועות שם אינן מעיקר הדין, אלא ענינים שמקורם ע"פ קבלה, אף על פי כן, כיון שסוף סוף היה מונח על אצבע זו רצועה של תפלין עליך לנהוג בה כבוד. עד כמה המצוה מאירה את היד שמניחים עליה תפלין, במידה המחייבת נהיגת כבוד ביד.

אלא שבתוך המשל של נר לנמשל של מצוה אנו למדים דבר נוסף; הנר הוא הכלי שבו מונח האור שהוא המשל של תורה, מעשי המצוות הם המכשירים את גוף האדם, מי שאין בידו מצוות חסר לו הגוף שאור התורה תוכל לזרוח בו, ללא מעשי המצוות אין מקום לקבלת אור התורה, אדם השומר פיו ולשונו מלשון הרע ומדברים בטלים ומדבר דיבורים של תורה ומצוות הרי הוא מאיר את פיו. ועל בגמ' (ברכות ה:), **שאמרו על ר' יוחנן; 'גלייה לדרעיה ונפל נהורא'**. כיון שזרועו של ר' יוחנן היתה כולה תורה ומצוות, הרי אור התורה מזריח בגוף הזרוע.

מהו **"נתוךה אור"**? אלא הרבה פעמים שאדם מחבב בלבו לעשות מצוה ויצר הרע שבתוכו אומר; **"מה לך לעשות מצוה ומחסר את נכסידך"**? אם כי שהמדרש מזכיר משל של עשיית מצוה המחסרת ממון ודאי שכל המצוות בכלל, כאשר אדם מחבב להנות את חברו בכבוד, **היצר אומר לו; "מה לך מחסר את כבודך"**? כאשר בא למסור מזמנו לזולת וכן להפסיק משנתו, **אז אומר לו; "מה לך מחסר את כחותיך"**? ועל כולם **יצר טוב אומר לו; "תן!"**

מהי התשובה כלפי כל אלה? ממצוות אין מפסידים! הביאו לי אחד שקיבל על עצמו דעת תורה ומתחרט על זה! קשה אמנם העמידה בנסיון, אבל מי אמר שהוא קל, אדרבא הקשיים הם המגדלים את האדם. וכמ"ש במדרש (שמו"ר לו) **"מה**

הזית הזה, עד שהוא באילנו מגרגרין אותו ואח"כ מורידין אותו מן הזית ונחבט. ומשחובטין אותו מעלין אותו לגת ונותנין אותו במטחן. ואח"כ טוחנין אותו, מקיפין אותו בחבלים ומביאין אבנים. ואח"כ נותנים את שומנו. כך ישראל באין עכו"ם וחובטין אותן ממקום למקום וחובשים אותן וכופתין אותם בקולרין ומקיפין אותן טרטיטין ואח"כ עושין תשובה והקב"ה עונה להם'.

ולא רק שאין מפסידין ממצוה, אלא אדרבא; מה הנר הזה כשהוא דולק, אלף אלפים קרוינין וסבקיין מדליקין הימנו אור, כך כל מי שיתן למצוה אינו מחסר את נכסיו, על ידי נר מצוה הוא מוסיף גם לאחרים. אלה שעשו תורתם עיקר ראו כמה אורה מפיצים הם בעולם, כשכלל ישראל הלכו למדבר בארץ לא זרועה כלום הפסידו מזה? אדרבא שם אכלו את המן ומאומה לא חסר להם ומשם באו אל ארץ זבת חלב ודבש ואם היינו תמיד שומרים תורה ומצוות, לא היינו יוצאים מארץ ישראל לעולם.

כיצד יזכה האדם לחיות את חייו לפי חשבון זה, מה הדרך שחשבון זה יעמוד תמיד לנגד עיניו גם בעת נסיון, לזה זקוקים לתורה אור! כח ההצלה של מצוה **מבואר בגמ' ('סוטה כ"א.)**; **'שאינה אלא בעידנא דעסיק בה, אבל בעידנא דלא עסיק בה חוזר אליה היצר עם חשבונותיו; "מה לך לעשות מצוה ומחסר את נכסידך"**? רק על ידי התורה, שגם בעידנא דלא עסיק בה מגנא ומצלא, מגרשת ממנו את יצר הרע ואז חוזר היצר הטוב ומחשב חשבונות של מצוה; **"מה הנר הזה..."**

חיים אנו בעולם מגושם חיים מגושמים. הרמב"ם וכל הראשונים כבר כתבו זאת בזמניהם ומה היו אומרים על זמננו; עלינו לשמור עצמנו בין כתלי הישיבה, לשמור על השאיפה שתהיה נקיה מכל סיגים וככל שנרבה להתיגע בתורה כך נזכה להארה גדולה יותר ואז המבט על דברים גשמיים הינם כענינים של בדיעבד. וכמ"ש **חז"ל (ויק"ר ל"ד); 'גמל נפשו איש חסד' (משלי יא יז), זה הלל הזקן. שבשעה שהיה אמרו לו, תלמידיו; "רבי להיכן אתה הולך?" אמר להם; "לגמול חסד עם הדין אכסניא בגו ביתא". אמרו לו; "כל יום אית לך אכסניא?" אמר להם; "והדין נפשא עלובתא לאו אכסניא היא בגו גופא?" יומא הדין היא הכא, למחר לית היא הכא'.**

(מערכי לב). ■

לשון הרע

"ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל"

והפעמונים רומזים למה שאחזו"ל; ('חולין' פט) 'מה אומנתו של אדם בעוה"ז? ישים עצמו כאלם. יכול אף לדברי תורה כן? ת"ל; "צדק תדברון" (תהילים' נח ב) '. נמצא לפי"ז; שבכל עת שיש לו לאדם פנאי, לא ישב בטל אלא ילמוד תורה. ובשעה שאינו יכול ללמוד תורה מאיזו סיבה שהיא, ישים עצמו כאלם שאינו יכול לפתוח פיו ולזה היה "על שולי המעיל סביב" ('שמות' כח לד) "פעמן זקב ורמון" (שם). "פעמן זקב" הוא דבר המשמע קול, רומז על למוד התורה. וה"רמון" שאצל ה"פעמן" רמז על השתיקה, בשעה שאינו לומד תורה. ואם מתנהג באופן זה הבטיחה לנו התורה; "ונשמע קולו כבאו אל הקדש" (כח לה). היינו; שיתקבל למעלה קול תפילתו ותורתו. ■

קיים על מי שבולם פיו בשעת מריבה' והיינו; שיכבוש אז את כל דיבוריו שלא יצאו לחוץ. "שפה יתנה לפיו סביב מעשה ארג" ('שמות' כח לב), היינו; שיצייר בנפשו שהשפתים תארגנה מבחוץ מעשה אורג, כדי שלא יוכל לפתחם. "כפי תהקא יתנה לו לא יקרע" ('שמות' כח לב) ופרש"י; 'למדנו שהיו שריונים שלהם פיהם כפול כדי שלא יקרע. ולרמז לנו, כמו שהשריון שהאדם לובש הוא לו למגן ולמחסה שלא יוזק מן התיצים שזורקים עליו, כן מי שבולם פיו הוא לו למגן בפני המריב עמו, שסוף דבר יהיה שישתוק המריב, כיון שאין עונה אותו דבר. משא"כ אם ענה לו, תתלקח המריבה ויבואו לידי מהלומות, ככתוב; "וכי יריבון אנשים והקה איש את רעהו" ('שמות' כא יח). והרימונים

ובמסכת 'ערכין' (טז) מפרש, דהמעיל היה מכפר על עון לשה"ר; 'אמר הקב"ה: "יבוא דבר שבקול ויכפר על מעשה הקול". ולכך כתיב; "ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת" ('שמות' כח לא), ש'התכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד'. וע"י זה יזכור שיבוא לדין לפני כסא הכבוד. וב'תנא דבי אליהו רבה' (פרק יח) איתא; 'שמספרין לשון הרע בארץ ועלה כנגד כסא הכבוד' שנאמר; "שתו בשמים פיהם ולשונם, תהלך בארץ" ('תהילים' עג) וע"י שהוא לבוש תכלת, יזכור ויתבונן איה דבריו עולים וישמר מזה. "נתנה פי ראשו בתוכו" ('שמות' כח) רמז למה שאחזו"ל במסכת 'חולין' (פט) על הפסוק; "תלה ארץ על בלימה" ('איוב' כו ז), 'על מי העולם

תורה אור

אין לשמור על שלמותה של התורה והמצוות

שהנר מסייע לו לראות כיצד לא להכשל. אך "תורה אור" התורה דומה לאור היום אשר האדם כולו נכנס בתוכו והמזיקים נעלמים ובורחים להם, כי התורה מאירה את הדעות ומשנה את האדם כולו, עד שכבר אין כלל מזיקים, אכן אף אחר שמקיים אדם מצוות וניצול מהמידות הרעות והתאוות ולומד תורה וניצול מהדעות הזרות עדין אינו יודע באיזו דרך הוא מהלך אם ילך כך בלא לדעת לאן, הרי שלבסוף יגיע שוב הלילה, כי כשאדם מקיים מצוות ולומד תורה אמנם מצבו טוב, אך עליו למצוא דרך להאחז באור היום, שכן אם לא יעשה כן, יש חשש חלילה שימעד ויאבד מעט ממדרגתו ושוב יבוא הלילה ויכשל במידות ותאוות ולבסוף ישתבש גם בדעות. ע"ז נאמר בהמשך הפסוק; "נדכך תנים תוכחות מוסר". ומפרש הגאון; שזהו עיקר היראה ומשמוש המידות מוסר! המוסר מחזיק את קיום התורה והמצוות לבל ימוטו! וזהו מה שנאמר; "כפית למאור" ('שמות' כז) ורק לאחר מכן "להעלות נר תמיד" שכשהאדם רוצה שהתורה תהיה לו למאור והמצוות יהיו לו ל"נר תמיד" צריך קודם לכתת את עצמו ע"י המוסר וזה ישמור לו על התורה והמצוות לתמיד!! ('לקח טוב'). ■

להזיקו. ומעתה מבאר הגר"א; שכן הוא ביצר לב האדם; המידות הרעות והתאוות, הן מזיקין שהאדם בא אליהם והיינו; שהתאוות אמנם קורצות מכל פינה ומחייכות מראש כל גג, אך האדם הוא זה שצריך להגיע אל המקרה בו הוא חושק בכבוד ואז נופל! והרי זה ממש כמי שנופל בבור, שאע"פ שהבור כרוי ומזומן, אך האדם הוא זה שהולך ונופל בתוכו. ולתיקון המידות הרעות והתאוות לזה מסייעות המצוות והיינו; "נר מצנה", כי המצוות מכוונות את האדם בדרך הישר ומונעות ממנו מלסטות ימין ושמאל ובכן הן מסייעות בידו להנצל ולא להגיע אל בור התאוות. אולם יש ביצר לב האדם אף מזיקין הבאים אל הניזק; דוגמת הליסטים והחיות הרעות אשר טבען לתור אחר טרפן ולבוא עליו והן הדעות הזרות אשר באות אל האדם, שכן יכול האדם להיות ספון בתוך ביתו ולפתע נתקף בשאלות וספקות. והעצה היעוצה להינצל מהן היא; "תורה אור"! כי התורה מביאה את האדם אל אור היום וכשעולה עמוד השחר שבים כל המזיקין לחוריהם. לאדם שלומד אין שאלות וספקות!! הכל ברור לפניו! וזהו; "פי נר מצנה" המצוות הינם רק כנר המאיר באפילה, באשר האדם נשאר באותו מצב, הסכנות עדין קיימות, רק

"ואתה תצנה את בני ישראל ויקחו אליה שמן זית זך פתית למאור להעלות נר תמיד" (כז כ) בכדי להבין את הדבר, צריכים אנו להביא את דברי הגמ' עה"פ; "פי נר מצנה ותורה אור" ('משלי' ו כג) ואת ביאור הגר"א ע"ז. דהכי איתא בגמ'; 'משל לאדם שהיה מהלך באישון לילה ואפילה ומתירא מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים ומחיה רעה ומן הליסטיין ואינו יודע באיזה דרך מהלך? נזדמנה לו אבוקה של אור, ניצל מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים. ועדין מתירא מחיה רעה ומן הליסטיין ואינו יודע באיזה דרך מהלך? כיון שעלה עמוד השחר ניצל מחיה רעה ומן הליסטיין. ועדין אינו יודע באיזה דרך מהלך? הגיע לפרשת דרכים ניצל מכולם' ('סוטה' כא). וביאר הגר"א; (ב'אמרי נועם') דבמשל של האדם שהיה מהלך באישון לילה ואפילה, שייכים שני סוגי מזיקים; יש מזיקים שעומדים במקומם והניזק בא אליהם וכגון; הבורות והקוצים, שהאדם בא אל הבור ונופל, נכנס בתוך הקוצים ונדקר. אכן יש סוג שני של מזיקים; ואלו המזיקים שבאים אל הניזק. כגון; חיה רעה וליסטים, שהניזק עומד במקומו והם באים אליו

פרשת 'תצוה'

"וְאֵתָהּ תִּדְבֹר אֶל כָּל חֲכָמֵי לֵב אֲשֶׁר מְלֹא תִּיּוֹ רוּחַ חֲכָמָה"

"וְלֹא קָם וְלֹא זָע מִמֶּנּוּ"

המבדילה בין סוג השמן הנדרש למאור במנורה לבין הסוג הדרוש לקרבן מנחה. אור המנורה הוא כידוע סמל לתורה. התורה נמשלה לאור המאיר את החשיכה, את אי הידיעה ואת הבערות. המנורה היא הכלי אשר נועד לקבל את השמן. השמן עצמו, החומר המשמש להדלקת המנורה. נמצא אפוא שהמנורה מסמלת את הכוחות השכליים הניתנים לאדם, אשר הם הכלי שנועד לקבל את החכמה והדעת. שתי ההלכות נאמרו בשמן: "זָךְ" כלומר טהור ונקי משמרים. ו"כִּתִּית" כתוש בידים. ההלכה מלמדת אותנו את התנאים הדרושים ליצירת השמן הכשר למנורה. ראשית הכל עליו להיות זך ונקי משמרים ומכל תערובת זרה. הוא הדין בנוגע לתורה שהאדם לומד, עליה להיות זכה וטהורה ללא כל תערובת של דעות זרות ומזרות. כשם שאיכות טובה של השמן הינה ערובה לכך שגם האור שידלק ממנו יהיה בהיר ויציב, כך יש להקפיד על טיב המזון הרוחני המוגש לשכל כדי שתיווצר ותתגבש השקפה בהירה אשר תאיר ללומד את דרכו. התכונה השניה הנדרשת היא כאמור "כִּתִּית", כאן רומזת לנו התורה על הדרכים לקנין התורה. מלכים משאירים את כתרם לבניהם ועשירים מורשים לבאים אחריהם את עושרם, אבל התורה אינה עוברת בירושה. כל אחד ואחד צריך להשקיע בעצמו עמל ויגיעה כדי לרכוש אותה. (לקח טוב)

"וְעֵשִׂית בְּגָדֵי קָדָשׁ" (כח ב)

נאמרה מצות בגד כהונה, בסמוך למצות שמן המנורה, משום שאם שמן מרמז על דעת המה, שהיא תהיה זכה ונקיה; "שָׁמֶן זֵית זָךְ" ('שמות' כז כ) הרי בגדי כהונה מרמזים על הגוף, שהוא לבושה של הנשמה, שיהיה עשוי כהלכה "לְכָבוֹד

כזית? "לומר לך; מה זית אין עליו נושרין לא בימות החמה ולא בימות הגשמים, אף ישראל אין להם בטלה לא בעולם הזה ולא לעולם הבא. מה זית זה מוציא שמנו רק לאחר שכותשים וסוחטים אותו, כך גם ישראל מגלים את מעלותיהם לאחר שמביאים עליהם יסורים. כן נמשלו ישראל לשמן, מה השמן אינו מתערבב בשום משקה אחר כי אם צף ועולה תמיד למעלה, כך גם ישראל עומדים תמיד למעלה מאומות אחרות ואינם מתערבבים בהם. ומה הזית שעושים ממנו שמן ומאיר, כך ישראל מאירים הם לעולם הבא שנאמר; "וְאֵתָהּ תִּדְבֹר אֶל כָּל חֲכָמֵי לֵב אֲשֶׁר מְלֹא תִּיּוֹ רוּחַ חֲכָמָה" ('שופטים' ה לא) ('ילקוט שמעוני' 'ירמיהו' פי"א- רמז רפט)

"שָׁמֶן זֵית זָךְ כִּתִּית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" (כז כ)

"זָךְ", בלי שמרים. כמו ששנינו ב'מנחות'; (פ"ו) 'מגרגרו בראש הזית' וכו'. "כִּתִּית" 'הזיתים היה כותש במכתשת וכו'. ואחר שהוציא טיפה ראשונה מכניסן לריחים וטוחנן. והשמן השני פסול למנורה וכשר למנחות שנאמר; "כִּתִּית לְמָאוֹר" ולא כתיב למנחות. (רש"י)

בספרו 'קומץ המנחה' כתב הגר"ח ארנטרוי זצ"ל; שאם מונחים לפנינו שני סוגים של שמן זית הנראים שוים בטוהר ובצבע וכמו"כ טעמם שוה וכל ההבדל ביניהם הוא רק בזה שהאחד עשוי בעבודה מיגעת ע"י כתישה בידים. והשני ע"י טחינה וכבישה בבית הבד. אומרת התורה; שלהדלקת המנורה יכשר רק זה שהופק ע"י כתישה ואילו השמן השני כשר למנחות בלבד. אם נדע מה מסמלת המנורה במשכן, נוכל להבין את ההלכה

"וְאֵתָהּ תִּצְנֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כז כ)

כבר דברו בזה המפרשים מדוע לא נזכר שמו של משה רבנו ע"ה בפרשה הזאת? אומר הגאון מוילנא זצ"ל; דהטעם הוא; משום שז' באדר נופל תמיד בשבוע של פרשת 'תצוה' (רק לפעמים רחוקות יקרה שפרשת 'תצוה' נופל אחר ז' באדר) והשי"ת ויתעלה שמו הצופה ומביט עד סוף כל הדורות, ידע מראש כי בז' באדר יסתלק משה רבנו ע"ה, לזאת לא זכר שמו בפרשה הזאת לרמוז על זה. ('קול אליהו'). "תִּצְנֶה" זה מלשון התחברות (צוותא חדא) שתתחבר עם בני ישראל, כמו "מְלֹאכְיוֹ יִצְנֶה לָךְ". בכל אדם מישראל שבכל הדורות יש ניצוץ ממשה רבנו. ('אור החיים')

כיוון שמסר משה רבנו את נפשו למען כלל ישראל, זכה שישאר בלבו של כל אדם מישראל. ('שיחות צדיקים') לפיכך שמסר משה רבנו את נפשו למען כלל ישראל, זכה שישאר כחו לתמיד בקרב כלל ישראל. ('שפת אמת') לפי שאמר; "מִחֲנֵי נָא" ('שמות' לב לב) לכך לא נזכר שמו בפרשה זו ('בעל הטורים'). מכאן למדים אנו, כי אסור לו לאדם לקלל את עצמו, שהרי משה רבנו אמר; "מִחֲנֵי נָא", מתוך שמסר נפשו עבור כלל ישראל ואעפ"כ זה עשה רושם, שלא יזכר שמו בפרשה זו. על אחת כמה וכמה אדם שעושה זאת מתוך כעס גרידא, ללא שום תכלית. וזוהי כונת הכתוב; "וְאֵתָהּ תִּצְנֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" תספר להם את אשר אירע לך כתוצאה מזה שאמרת; "מִחֲנֵי נָא" ותזהירם לבל יוציאו מפיהם קללה על עצמם. ('שפתי כהן')

"וַיִּקְחוּ אֵלָיָה שָׁמֶן זֵית זָךְ" (כז כ)

אמר ריב"ל; 'למה נמשלו ישראל

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר במעלה אדומים

לשון הרע רמז לדבר; **"שפה יקנה לפיו"** (כח, לב). ה**"מצנפת"** מכפרת על גסות הרוח (הגאווה והיהירות). ה**"ציץ"** מכפר על עזות מצח. ה**"אבנט"** מכפר על חטאי הרהור הלב. ה**"אפד"** מכפר על עבודה זרה. ה**"חשן"** מכפר על קלקול הדין במשפט. ■

פח; כל אחד משמונת הבגדים של הכהן הגדול הוא בעל סגולה מיוחדת לכפר על עוונות ישראל; ה**"פתנת"** מכפרת על שפיכות דמים (רציחה במזיד). **"מְנַסֵּי כֶד"** מכפרים על גילוי עריות (קלקול המידות בתחום חיי המשפחה). ה**"מעיל"** מכפר על

ולתפארת" ('שמות' כח). לפיכך אמר הכתוב: **"בכל עת יהיו בגדיה לבנים ושמון על ראשה אל יתסר"** ('קהלת' ט ח) תקון המחשבות שבראש וטהרת לובן הגוף, חייבים לבוא בד בבד. (שפת אמת) לדברי חכמינו הקדמונים ('זבחים'

שבירת המידות

"ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד"

ללא תורה אין אדם יכול לשבר את מידותיו

תורה, המלמדתנו שלולי התורה אין אדם יכול לשנות את טבעיו. ולכן אפילו אחרי כל המכות הנוראות שהיו במצרים, לא שבו פרעה והמצרים בתשובה! ומכאן עונה הקב"ה לישׂראל; תוכלו לראות איך נראה האדם בלא תורה. ועל כן קבלוה! והנה איתא ב'תנא דבי אליהו' (רבה' פ' כב); **'בא אצלי תלמיד אחד שאינו בקי בהלכה ואמר לי: "עוסק אני בד"ת ומחמד ומתאוה ומצפה אני אם תורה תבא אלי ואין תורה באה אלי". אמרתי לו: "בני לא זכה האיש לד"ת, אלא א"כ מוסר נפשו למיתה עליה לכבוד שמים, כשור הזה שמכניסין אותו לעול והוא מוסר עצמו על כבוד בעליו לעובדו". ובגמרא איתא (קידושין' ל); 'תנא דבי ר' ישמעאל: "בני אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש; אם אבן הוא נימחה. ואם ברזל הוא מתפוצץ. שנאמר: "הלא כה דברי פאש נאם ה' וכפטיש, יפצץ סלע". והיינו; שהתורה נמשלה לאש והיצר הרע לברזל. ולכן התורה כביכול שורפת את היצה"ר שבאדם ללא שום עזרה חיצונית, כגון מוסר וכיוצא"ב. אכן אימתי נמשלת תורתו של האדם כאש ויכולה לשרוף ולבטל את יצרו הרע? הוי אומר; כאשר האדם זוכה לתורה! ואיך זוכה האדם לתורה? זה למדנו מדברי התנא"א רבה; שאין אדם זוכה לתורה אא"כ מוסר נפשו עליה כשור לעול! נמצא שרק כאשר מוסר האדם את נפשו על התורה אף תורתו היא כאש! אבל אדם שאינו מוסר נפשו על התורה, אלא שעוסק בה גרידא, אז באמת הוא צריך לכלי עזר כמו המוסר וכדומה. ■**

בראת שור פרסותיו סדוקות, בראת חמור פרסותיו קלושות, בראת גן עדן, בראת גיהנום, בראת צדיקים, בראת רשעים, מי מעכב על ידך? ומאי אהדרו ליה חבריה [דאיוב טו ד] **"אף אמה ספר יראה ותקבע שיחה לפני קל"**. ברא הקדוש ברוך הוא יצר הרע, ברא לו תורה תבלין' (ב'ב' טז). והיינו; שאיוב טען שאין האדם יכול לשנות את טבעו וכפי שנברא כך יהיה כל ימי חייו בלא שינוי. וע"ז ענו לו חבריו שאין הדבר כן, אלא ע"י תורה הוא יכול לשנות את טבעיו ולכפות את יצרו הרע. ואמר הגרש"ז; שמסוגית הגמ' מבואר שבאמת לולי התורה, איוב צדק!! כל התשובה לאיוב היא רק; **'ברא הקב"ה יצה"ר, ברא לו תורה תבלין'**. אבל בלא תורה איוב צדק שא"א לאדם לשבר טבע מדותיו!! וכמ"ש ה'מסילת ישרים' (פרק ה); **'והנה פשוט הוא, שאם הבורא לא ברא למכה זו אלא רפואה זו, אי אפשר בשום פנים שירפא האדם מזאת המכה בלתי זאת הרפואה. ומי שיחשבו להנצל זולתה, אינו אלא טועה ויראה טעותו לבסוף כשימות בהטאו. כי הנה היצר הרע באמת חזק הוא באדם מאד ומבלי ידיעתו של האדם הולך הוא ומתגבר בו ושולט עליו. ואם יעשה כל התחבולות שבעולם ולא יקח הרפואה שנבראה לו שהיא התורה, כמו שכתבתי, לא ידע ולא ירגיש בתגבורת חליו אלא כשימות בהטאו ותאבד נשמתו'. וזהו שנאמר; **"אֲתֶם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמַצְרַיִם"** ('שמות' יט ד). והיא באמת הקדמה ראויה ונפלאה למתן**

ד"א; **"זית רענן"** (ירמיה' יא) ראה היאך דברי תורה מאירין לאדם בשעה שעוסק בהן?! וכל מי שאינו עוסק ואינו יודע הוא נכשל! משל למי שעומד באפילה, בא להלך, מצא אבן ונכשל בה. מצא ביב נופל בו. הקיש פניו בקרקע, למה שלא היה בידו נר. כך הדיוט שאין בידו דברי תורה, מצא עבירה ונכשל בה ומת. שכן רוח הקודש צווחת; **"הוא נמות באין מוסר"** ('משלי' ה כג) ואין מוסר אלא ד"ת, שנאמר; **"החזק במוסר אל תִּרְכָּף"** ('משלי' ד יג) למה הוא מת? לפי שאינו יודע בתורה והולך וחוטא שנאמר; **"נִרְכָּף רְשָׁעִים פְּאֶפְלָה לֹא יִדְעוּ בְּמָה יִפְשְׁלוּ"** (שם) ('שם' ר' לו ג). הרי לנו שעיקר המוסר, הוא למוד התורה הקדושה. והתורה היא המעמידה את האדם על מכונו. ובאמת הכי איתא גם בגמרא; **'בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין'** והיינו; שהתבלין לכבישת היצר ולתיקון האדם הוא אך ורק לימוד התורה. ובזה יש לבאר את הפסוק שנאמר קודם מתן תורה; **"אֲתֶם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמַצְרַיִם"** ('שמות' יט ד). וצריך להבין מה שייכת הקדמה זו למתן תורה? מהי השייכות בין **"אֲתֶם רְאִיתֶם"** למתן תורה? ויש לומר דהכי קאמר; דהנה בכל המכות של המצרים רואים אנו דבר פלא, איך שאדם יכול לקבל כ"כ הרבה מכות ואעפ"כ לא להשבר! וכיצד? אכן התשובה היא; דהנה ידוע מה שאמר הגר"ש מקלם על הא דאיתא בגמ'; **'אמר רבא: בקש איוב לפטור את כל העולם כולו מן הדין, אמר לפניו: "רבונו של עולם**

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בקריית אונו

חולה בעל אמונה האם נזקק לרופאים?

שאלה: חולה שהוא בעל מדרגה באמונה, האם מותר לשכנע אותו לקבל טיפול רפואי, למרות שהוא עומד באמונתו?

תשובה: [מתוך שו"ת 'ציץ אליעזר' חלק יז סימן ב']

מותר לשכנע אותו לקבל טיפול רפואי. ולא עוד, אלא להסביר לו כי חסידות של שטות היא, לא לקבל הרפואה הדרושה, **כי רחמנא אמר:** "נְשַׁמְרֶתֶם מֵאֵד לְנַפְשֵׁיכֶם" (דברים ד). וכתב בשו"ת 'חתם סופר' חיו"ד סי' נ"ב שבדאי אדם בטבעו הוא חלוש מבהמה. וכל סוגי הטרופות שנאמרו בבהמה, שמכחן היא עומדת למות, קיימות באדם שימות מהן, אך ע"י רפואה, יש מאותן הטרופות שאדם **'דאית ליה מזלא'** יחיה אחרי נפלו. אך ודאי **'מזלא'** בלי מעשה אדם, לא יועיל. **כדאמרינן בעלמא:** "לְמַעַן יִבְרַכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָי" (דברים יד). יכול אפילו יושב ובטל? **ת"ל:** "אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה". והוא הדין ע"י רפואה, יסייע המזל באיזה טריפות, בעוד שבאותן טריפות לא יועיל להם שום רפואה גבי בהמה. אמנם, אי לא עבדינן ליה סמא והרי הוא מכת מות, אז גרע אדם לחולשתו מבהמה ולא יחיה אפילו י"ב חודש!

ומדבריו אנו רואים, כמה גדולה כחה של רפואה, שע"י פעולה זאת מצד האדם יש מקום שיחול על כך **הבטחת שמים של;** 'וברכתך בכל אשר תעשה' ויתמזל לו עי"כ מזלו שיתרפא, אפילו ממחלה מאד מסוכנת. **ועוד מצינו לו לה'חתם סופר' ז"ל עה"ת ב'תורת משה' מהדו"ד פר' 'משפטים' שמבאר;** דידוע שהקב"ה שם חק לטבע ורצונו שיתנהג העולם ע"פ דרך הטבע שהטבעי. והנה חולה אשר ע"פ הרופא עוסק בסמי רפואה אשר טבעם לרפאות אותו מחליו ולגעה מזורו, כדי לשנות הטבע שלא ירפא באלו הסמים הוא מעשה נס ואין עונותיו גדולים כ"כ שהקב"ה יעשה נס נגד הטבע, **היינו:** שלא יועילו לו סמי הרפואה. וכן מי שאינו זוכה שיעשה לו רפואה ע"פ נס, מכל מקום, אם מתנהג ע"פ הטבע לרפואתו, יועילו לו זכויותיו ובפרט רחמי שמים שירפא. **ועוד;** כל מה שהוא יותר בדרך הטבע, אין צריך זכות כ"כ לזה ולא ינכו לו מזכויותיו. **וכל מה שנאמר ברמב"ן פ' ב'חקתי' (כ"ו יא); ד'מה חלק לרופאים בבית עושי רצון ה'.. ושברצות ה' דרכי איש אין לו עסק ברפואות'..** הוא נאמר על התקופות

הראשונות, שרוב העם היה זכאי ועמם גם היחידים. וכדכותב שם הרמב"ן; דכן היו הצדיקים עושים בזמן הנבואה, אבל לאחר דרדור הדורות בתקופות הבאות, אזי חל הכלל השני שקובע הרמב"ן בהמשך דבריו והוא: **'כי התורה לא תסמוך דיניה על הנסים'** וכן כי רק **'בהיות ישראל שלמים והם רבים לא יתנהג ענינם בטבע כלל לא בגופם ולא בארצם ולא בכללם ולא ביחיד מהם.. עד שלא יצטרכו לרופא'**, אבל כשהרבים אינם שלמים, אזי גם היחיד אפי' כשהוא צדיק, מתנהג ענינו בטבע ונצרך שפיר לרופא.

ויפה קובע בזה הגאון החזו"א ז"ל בספרו 'אמונה ובטחון' פרק ה' אות ה' כי מ"ש הרמב"ן ב'פ' 'בחקתי' כי השרידים המזורזים ומקודשים בעבודת ה' אינם משמשים ברופאים: **'זו מדרגה של בני עליה כרשב"י וחבריו'** ע"ש. ומי יוכל אפוא לאמוד בנפשו כי הגיע לידי מדרגה רוחנית גבוהה כזו?

וכמה קלורין לעינים המה דברי החזו"א ז"ל ב'אמונה ובטחון' שם בפרק א' אות ו', **בהסברו הנפלא;** 'איך שממציא כל הנמצאים, חכם חרשים, שם לב למצוא מזור ותרופה לכל פגע ולכל נגע, לרפא את האדם רפואה נאמנה ולהשיבו על כנו בארצות החיים וכי סגולת הרפואה הטבעה בגוף האדם, כי פגע הפוצע בגופו בכל מקום שהוא ונחתך בשרו ודמו שותת, מיד כל אבריו עורקו וגידיו שולחים עזרה, הם שמנים המקפאים את פני הפצע ומעכבים את הדם מלזנק ומעוררים את שרירים הנחתכים להעלות ארוכה ולדבק אבר אל אבר ולקרום קרום חדש. וכן נבראו מחנות הגנה נגד הבצילים המשחיתים ויש בגוף האדם צבא בעלי חיים נוחים לסגולת בשרו ודמו והם עומדים כן בהתמדה גמורה, לגרש, להרוג ולאבד את המיקרובים המסכנים את חיי האדם'.

ועלה מוסיף החזו"א ז"ל אמרים הנוגעים לנשוא נידוננו **וכותב וז"ל;** 'ואכן במקרים רציניים לא תספיק יד הסגולה של הגוף עצמו לנצח במלחמתה עם האויב האכזרי והיא זקוקה לעזרה מן החוץ. וכבר ברא הבורא את אוצרו הטוב של עשבים ירקות ופרי אדמה ופרי עץ ומימות סגולות ומוצקים רבים בכדור הארץ אשר ניתן בהם סגולות מרפא למיניהן ובלב חכם נתן חכה לחקור אחר סגולותיהן ולדעת חכמת הרפואה ואופן שימושן, כל מין לתעודתו וככל אשר הורגלנו במרפא הרופאים לכל תחלואי הגוף למיניהן' עכ"ל.

הרי לנו הסברא משכנעת לאל כל; 'אשר הורגלנו במרפא הרופאים לכל תחלואי הגוף למיניהן' ושראשן של זה נעוץ באל. מה שבכונה תחלה ברא הבורא לשם כך את אוצרו הטוב המכיל סגולות המרפא למיניהן ונתן לשם כך בלב חכם חכמה לחקור אחר סגולותיהן ולהבין ולהשכיל אופן שימושן כל מין לתעודתו, ליהנות בהן בני האדם אשר יצטרכו ויבואו לדרוש אחריהן ולהודות לבורא שלא חיסר בעולמו כלום ויש מחויבות על כך כדרך שישנן מחויבות ליהנות ולברך על כל מה שברא הבורא ית"ש לעד **'להחיות בהם נפש כל חי'**. וקרוב לודאי שיש להחיל על כגון זה גם אמרתו של רבי חזקיה ר' כהן בשם רב בירושלמי בסוף מסכת 'קדושין' שאומר: **'עתידי אדם ליתן דין וחשבון על שראה עינו ולא אכל'**. וכדמסביר ה'פני משה' שהוא זה; 'משום שאינו נותן לבו לחזור אחריהן לברך ולהודות השם ב"ה שברא מינים אלו להחיות בהן בני אדם וכמו שאינו נחשב בעיניו טובת יתעלה ברוך הוא' ע"ש. וכך במניעת לקיחת תרופות, יש גם כן בזה מעין זה, שאינו נחשב בעיניו טובת יתעלה ברוך הוא שבראם באוצרו הטוב כדי להגיש באמצעותן מזור ומרפא במקרים שלא תספיק יד הסגולה של הגוף עצמו לנצח במלחמתו עם האויב האכזרי והיא זקוקה לעזרה מן החוץ.

וכן מצינו לו עוד לחזו"א ז"ל ב'קובץ אגרות' אגרת קל"ו שכותב וז"ל; 'וכשאני לעצמי הנני חושב את ההשתדלות הטבעיות במה שנוגע לבריאות, למצוה וחובה וכאחת החובות להשלמת צורת האדם, אשר הטביע היוצר ב"ה במטבע עולמו ומצינו מאמוראים שהלכו אצל רופאים מאוה"ע ומינים להרפא והרבה מן הצמחים בע"ח ומוצקים שנבראו לצורך רפואה וגם נבראו שערי חכמה שניתן לכל לחשב ולהתבונן ולדעת' עכ"ל.

אך יחד עם הדרישה ברופאים ורפואות, צריך האדם עם זאת לזכור שלא יסיר בטחונו מן השם ב"ה ושהכל נעשה ברצונו ובשליחות של הקב"ה. ויש להוסיף מה שמסיים בקשר לכך החזו"א ז"ל **באגרתו הנז' וז"ל;** 'אם כי יש דרך בדרכי ה' ית' לדלג על הטבע וכש"כ על רוב השתדלות בה, מכל מקום, צריך לפלס מאד; כי שתי הנטיות מקו האמת המדויק אינן ישרות; אם לבטוח יותר ממדרגת הבטחון שהגעתי אליו באמת. ואם להאמין בהשתדלות יותר מדאי'. עכ"ל. ■

ספורו של חמור

מאת הגר"ש רביבו שליט"א

והוא פטור לגמרי! **התערב סעדיה**, שגם הוא, איך לומר בעדינות, לא רזה נחת מאטימותו של משה כלפי טענות השכנים. "איך כתוב", הוא הפגין את הגירסתא דינקותא שעדיין לא נס לחת, "כל פטר חמור בשביעות רצון". משה נדהם לרגע ומיד התעשת; "אם כך אני פטור לגמרי מנזקי החמור, כיון שלדברייך אינו שלי!" **התריס לעברו של ניסים**.

א. האם יש מקום לטענתו של יהודה; שמכיון שהחמור אסור בהנאה, ממילא אינו ממונו של משה?
ב. במידה וכן, האם משה פטור מלשלם את נזקיו?

עיניו חשכו כשהוא פתח את הדלת, בתוך אוסף הלוטוסים הנדיר שלו, בין שברי העציצים רבץ לו חמורו של משה ולעס בזלזנות את אחד ממפעלי חייו. תסכולו גבר והוא חש שהמצב אינו בשליטה, הוא רץ לעבר החמור והכה בסכין בחזקה על עורפו, לקול נעירתו הרמה יצאה אשתו של ניסים והחלה לצעוק, תוך דקות ספורות התייצבו כתריסר מבני המושב והקיפו את ניסים ומשה שהיו בעיצומו של ויכוח סוער. יהודה שכבר מספר לילות אינו נרדם כראוי בשל נעירות החמור **התפרץ בלהט הויכוח**; "תגיד!" הוא צעק לעברו של משה; "זה לא החמור הראשון שנולד לך?" "כן! ואז מה?" **מיהר משה להשיב לעברו**. "אם כך, יתכן

קול נפץ זכוכיות הקפיץ את ניסים משנתו, הוא נדרך ונטל בידו את הסכין שהחזיק למראשותיו, במושב שבו גניבות מצויות חובה להיות בכוננות בכל מצב. הוא הסיט את הוילון ושלח מבט לעבר הגינה, אהו, זה שוב העייר הקטן של משה, הוא רק בן שבועים וגורם כאלו נזקים... רק שלשום הוא רמס ברגל גסה את ערוגת הורדים שכה עמל לטפחה. חודשים ארוכים של עמל ירדו לטמיון. מה עוד ניתן לעשות הוא חשב לעצמו, התראותיו החוזרות ונשנות במשה שבהמשך נשאו אופי של איומים של ממש, זכו להתעלמות מוחלטת מצידו. באחת הפעמים הוא אף הפנה אצבע מאשימה לכיוונו של ניסים: "תגדור את הגינה שלך ואף אחד לא יכנס" הוא אמר.

הגרלה סינית

תקציר התשובה:

בדבר הגרלה סינית שהניחו בטעות ב' קלפיות על מוצר אחד וזכו שנים. **הנדון: אם בטלה ההגרלה, או יעשו גורל ביניהם?** במג"א סי' קלב' כתב; דבגורל שזכו שנים בטל הגורל. אך נידוד' שונה; שכל אחד מהזוכים הוא גם מחצי מהמשתתפים. ועל עיקר דין המג"א נחלקו ה'מעיל צדקה' סי' י' וה'זכרון יוסף' סי' א' וה'אליה רבה'. ועי' חווי' סי' סא' שהגרלה שנעשתה שלא כהוגן, בטלה כולה. ובנדוד'; אם יש בשתי הקלפיות מספר משתתפים שונה, בודאי הכל בטל, שהרי הסיכוי למשתתפים בקלפי בעל המספר הגדול, הוא פחות מהקלפי השני. ואם המספר בשניהם שווה, אפשר דלכו"ע יחלקו, או יעשו גורל ביניהם.

קרית ביאליק אולמי אתונתא קרן היסוד 6

ביום ראשון ט' אדר א 13/02/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב־20:00 תחילת התוכנית 20:30

עזריה מתני"ס הנוער

ביום שני י' אדר א 14/02/11

כניסה חופשית

השערים יפתחו ב־20:00 תחילת התוכנית 20:30

קדימה היכל התרבות בן צבי 50

ביום רביעי יב' אדר א 16/02/11

כניסה 10 שקל

השערים יפתחו ב־20:00 תחילת התוכנית 20:30

ההרצאות מאובטחות

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בכולל אברכים בקדימה מימין ובישיבת 'הגרנ"ט' בירושלים משמאל

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

1,750,000 DVD שיחולקו חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

להתחלת המבצע אפשרות עד 10 תשלומים

הדיסק כולל בתוכו:

כל ספרי חברותא של הרה"ג יעקב שולביץ שליט"א פרוש ליתלמוד בבלי.
 כל ספרי הרה"ג אברהם חיים עדס שליט"א: ארבעת המינים, דיני רפואה בשבת, שמיטה, חנוכה, שבת בתפארתה, דיני דרבנן, פאת זקנך ועוד... עם ציורים ופוסטרים.

כל ספריו של הרה"ג יעקב לוגסי שליט"א: ברומו של עולם 10 כרכים, עמלנו, אגרת לבת ישראל, נפשי בשאלתי, ישראל סגולתו, ואני תפילתי, מלמדים, מראות, משפט, מלאכת ה', בעקבתא דמשיחא, שערי פרנסה...

כל ספרי הרה"ג משה אבגי שליט"א סדרת 'חכמת המצפון' כולל מועדים. וכל ספרי הכשרות של הרה"ג מרדכי עזרן שליט"א.

בנוסף הספרים: משניות, רמב"ם, טור, שלחן ערוך וחסד לאברהם.

עם סרטי DVD של הרה"ג אמנון יצחק שליט"א והספרים:

עולם התשובה, העיתונאי, הרצל והציונות ועוד.

לתרומות צלצלו:

03-6777779

מצוה גדולה לעזור ל-40 משפחות אברכים

מרבנות ילדים עד 14 ילדים

במה זוכים עמי הארץ לתחיית המתים? בזה שמחזיקים לומדי תורה

ארגון לחלוקת מוצרי מזון בסיסי למשפחות נצרכות בשכונתו במשאית הרב אמנון יצחק שליט"א.

ארגון 'פנים שוחקות' מתכבד להגיש דו"ח לתשעה חודשי פעילותו.

40 משפחות מרובות ילדים מ-5 - 14 ילדים למשפחה נתמכות ע"י ארגון 'פנים שוחקות' במשך 9 חודשים רצופים רק בשכונתו.

לכל המשפחות חוליקו תלושי מזון כדלהלן:

כמויות	לחם שחור	חלב	תבניות ביצים גדולה	קוט"ג	גבינה 750 גרם
כמות לכל שבוע	243	222	67	83	62
כמות לכל חודש	927	888	268	332	248
כמות ל-9 חודשים	8343	7992	1072	2988	2232

ועוד מאות קילו גרמים של פירות וירקות טריים מדי שבוע ושבו.

סך כל ההוצאות השבועיות למוצרי יסוד: = 5,000 ₪

סך כל ההוצאות ל-9 חודשים למוצרי יסוד: = 180,000 ₪

פירוט התרומות שהתקבלו:

מהתרומים שהתחייבו נתקבל סך = 69,802.00 ₪

מתרומים חד פעמים נתקבל סך = 7,681.00 ₪

סה"כ התרומות שנתקבלו = 77,483.00 ₪

סך ההוצאות: 180,000.00 ₪

יתרת חוב הארגון: 102,517.00 ₪

הלוואת חירום בסך: 50,000.00 ₪

סך יתרת חוב הארגון: 52,217.00 ₪

לאור החובות הכבדים הרובצים על ארגון 'פנים שוחקות' לצערנו לא יוכל הארגון להמשיך ולחלק תלושי קניה למוצרי המזון למשפחות הקורסות. לכן באנו בזאת בקריאת חירום לכל תושבי השכונה להמשיך ולתמוך בארגון כדי שהוא יוכל להמשיך ולתמוך במשפחות הנמצאות במצב קשה ביותר. ואשר לא נשמעו עוד מקרים קשים כאלה בשכונתנו. תרומות להעביר לאבי שער 0505534476

שופר-בריאות בריאות חובה לכל המשפחה

חברת שופר ניו פועלת באופן שוטף למען רוחות הציבור. בחדשים האחרונים הושקעו מאמצים במציאת תשובה ביטוחית הולמת לצרכי הציבור בביטוח בריאות. חוק ביטוח הבריאות הממלכתי וכן הביטוחים המשלימים של קופות החולים, משאירים חלל המאלץ רבים מאיתנו לחפש ביטוח רפואי נוסף, המכסה גם השתלות ותרופות שאינן בסל הבריאות. **חברת שופר ניו**, בליווי מומחים מתחום הביטוח, ריכזה ובדקה הצעות של מספר חברות ביטוח מהמובילות בשוק ולאחר מו"מ בחרה וקיבלה תנאים מועדפים הן ברמת הכיסוי והן ברמת התעריפים באמצעות סוכנות הביטוח **שיר שי סוכנות הביטוח**.

הפוליסה תכלול את הפרקים הבאים:

- תרופות שאינן בסל הבריאות, מצילות ומאריכות חיים 1,000,000 ₪ מתמלא מדי 3 שנים.
- השתלות ללא תקרה בהסדרים של חברת הביטוח לחילופין 50,000 ₪ להשתלה שבוצעה ללא מעורבות החברה.
- טיפולים מיוחדים בחו"ל ללא תקרה.
- הביטוח מכסה גם במקרה שהסיבה הינה: תאונות דרכים, תאונות עבודה ואירוע טרור.
- ביקור רופא 24 שעות ביממה בהשתתפות עצמית בסך 25 ₪.
- ניתנת אפשרות להרחיב את בסיס הפוליסה ולהוסיף: כיסוי לניתוחים, כיסוי למחלות קשות, ייעוץ מומחה, כיסוי למקרה מצב סיעודי ועוד...

ראשים להצטרף לתוכנית קרובי משפחת החבר מדרגה ראשונה.

לרכישת הביטוח למשפחה + הרחבות יש לפנות לסוכנות הביטוח **בטל. 9001*** **חברת שופר ניו פועלת ותמשיך לפעול למען רוחות הציבור.**

שיר שי
סוכנות לביטוח בע"מ

שופר ניו

כ-45 ₪ למשפחה

* זוג הורים + ילדים עד גיל 22 ללא הגבלה

המחיר המזויק ייבצע בהתאם לגיל התאום המלאים והמחירים יהיו אלה המפורטים בתנאי הפוליסה ואין כוונת השוואת